Doğan Kardeş

Sayı
353

AKŞAM OLDU, HAYDİ EVLERE

Krş.
15

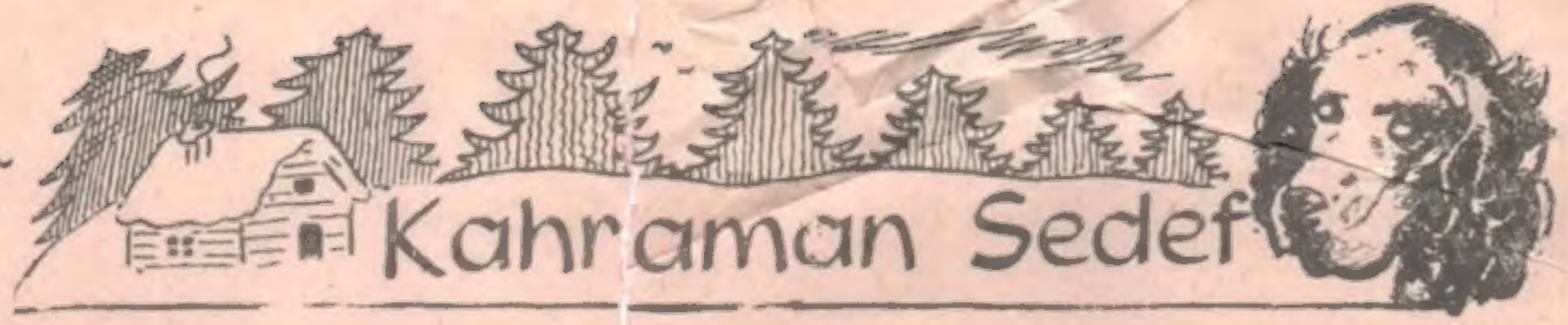

Köyün kadınları nöbetleşerek hastaya bakmıya başladılar ama, bütün uğraşmalarına rağmen Bayan Blaine, iki gün sonra öldü.

Cenaze töreninden bir hafta sonra, birgün öğleye doğru Jim Thorne Cameron'a ulaştı. Oraya gidecek hiç bir makineli taşıt olmadığı için herkes köpeklerin çektikleri kızaklara binerdi. Jim Çavuşun kızağını süren köpekleri, Sedef idare ediyordu.

Dükkândaki sobanın etrafında toplanmış olan erkekler, Jim'i görünce sevindiler. Bill Mac Donald ile Danny Hughes Polisle senelerden beri arkadaştılar.

— Seni, hangi rüzgâr bu taraflara attı çavuş ?

— Yazın, burası güzel bir sayfiye yeri olduğu için, ben herkesden önce geleyim, dedim.

İskoçyalılardan birisi de gülerek söze karıştı. «Hangi otele gitmek niyetindesiniz efendim ?»

— Eğer çok kalabalık değilse, eskiden beri kaldığım otele gitmek istiyorum.

Otel derken Polis kulübesini kastettikleri için hep beraber gülüştüler.

Donald sordu : «Çok kalacak mısın Jim ?»

Çavuş başını salladı : «Oldukça kalacağım. Bu taraflarda kış nasıl geçti ?»

Mac Donald cevap verdi : «Senelerden beri bu kadar sakin bir kış geçirmemiştik. Havalar o kadar fena gitti ki, kimsenin kötülük yapacak hali yoktu.»

Hugles hemen atıldı : «Güney, artık eski güney değil Çavuş ! Benim zamanımda, ortalığı ayaklandırmak isteyenler havadan korkmazlardı.»

— Ben, bu değişikliğe memnun oldum Danny. İnsan, polis olunca ortalığı ayaklandıranlara kızıyor.»

Sonra Mac Donald'a döndü ve sanki çok önemsiz bir sual soruyormuş gibi : «Bana mektup geldi mi ?» dedi.

— Gelmedi çavuş, ama bu hafta sonu yine posta gelecek. Belki o zaman gelir.

Thorne, bu cevaba şaştığı halde hiç bir şey belli etmedi. Kendine Kore harbi hakkında sorulan suallere cevap verdikten sonra, kalkıp köpeklerinin yanına gitti.

Adamlardan biri : «Baş köpeğiniz ne kadar güzel, Çavuş ?» dedi.

Danny hemen atıldı : «Öyle ya. Güney batının en iyi köpeğidir» dedi ve sonra Sedef'in kahramanlık hikâyelerini etrafındakilere anlatmağa başladı.

Thorne, kendisi için hazırlanan kulübeye doğru yürüdü. Merkezden yeniden bir haber çıkmayışı onu çok üzmüştü. Postacı Andrews, hafta sonu Cameron'a gelinceye kadar beklemek lâzımdı.

GARİP BİR ANLAŞMA

Aynı gece, Jim Thorne, kulübesindeki ocağın başında oturmuş düşünürken Sedef, yattığı yerden birdenbire doğruldu ve ayağa kalktı, odanın içinde dolaşıp homurdanmağa başladı. Çavuş, onun bu halini görünce, dışarıyı dinlemeye başladı. Biraz sonra kulübenin kapısı vuruldu. Polis : «Giriniz» diye bağırdı. Kapı ağır ağır açıldı ve içeriye bir yabancı girdi.

«Siz Jim çavuş musunuz ?»

Jim başı ile «evet» dedi.

Öteki : «Ben Frank Blaine'im. Sizden bir ricada bulunmağa geldim.»

Jim ona yer gösterdi ve «Oturunuz da konuşalım. Ne istiyorsunuz ?» diye sordu.

Blaine bir iki kelimeyle başına gelenleri olduğu gibi anlattıktan sonra :

«Şuna karar verdim. Artık Aklavik'e gitmiyeceğim. Zaten ben yerimden memnundum ama, oradan ayrılmamız için karım ısrar etmişti. Şimdi o olmadığına göre tekrar eski yerime döneceğim. Şimdiye kadar çoktan dönecektim, fakat küçük kızımı düşünüyorum. Kışın onu yanıma alamam, daha sekiz yaşında. Ben işe gittiğim vakit ateş yakacak kimse yok !»

Biraz durup derin bir nefes aldı. Jim sonunu nasıl getireceğini merakla bekliyordu. Nihayet Frank Blaine :

«Bugün, sizin bir müddet burada kalacağınızı işittiğim vakit kızımı, sizin yanınıza bırakmayı düşündüm. Acaba mümkün mü ?»

Jim hayretle karşısındaki adama bakıyordu. Halk polisten ekseriya çok garip dileklerde bulunurdu ama, böylesine de hiç işitmemişti doğrusu. Önce kabul etmemeğe karar verdi. Herhalde zavallı Blaine karısını kaybettiği için çok üzgündü ve ne dediğini bilmiyordu. Herhalde Cameron kadınlarından birine de aynı teklifi yapmış ve kabul edilmemişti.

Jim Çavuş :

«Ne kadar zaman benimle kalmasını istiyorsunuz?» diye sordu.

— Siz, burada ne kadar kalabilecekseniz o kadar Çavuş.

— Bu hiç belli olmaz.

— Devam edecek —

CAN KURTARAN KEDİ

ÇOK zaman hayvanlara hissiz ve anlayışsız oldukları için önem vermeyiz, onları hep hor görürüz. Halbuki bu tamamen yalnıştır. Aşağıda okuyacağımız iki gerçek hikâye onların ne kadar anlayışlı olduklarını göstermektedir :

Selçuk bir buçuk yaşında, yaramaz bir çocuktu. Bir sabah annesi onu odada kedisi «Cin» le beraber bırakıp mutfağa kahvaltı hazırlamağa gitti. Selçuk yalnız kalınca büyük topunu alıp oynamağa başladı. Topu oraya buraya atarken, top bir ara içinde ateş bulunan mangalın içine düştü. Mangal devrilmedi ama, birkaç ateş parçası yere sıçradı. Bir parça da çocuğun entarisine geldi, entari yanmağa başladı. Bunu gören evin kedisi «Cin» hemen koşup patesini entarinin yanan yerine bastırdı, sonra çocuğu binbir güçlükle elbisesinden çekerek kapının önüne kadar götürdü. Çocuğun annesini yardıma çağırmak için bir yandan acı acı miyavlamağa, bir yandan da kapıyı tırmalamağa başladı. Gürültüyü duyan kadın ne oluyor diye odaya gitti, hem çocuğu, hem de evini yanmaktan kurtardı.

Başka bir gerçek hikâye daha :

Bundan dört yıl önce Karamanda beş yaşında bir kız çocuğu bahçede oynamağa çıkmış. Farkına varmadan ilerdeki mısır tarlasına kadar gitmiş. Tarlada bir leylek görmüş. Leyleğe elindeki ekmeği vermiş, onunla saatlerce oynamış. Akşam olunca çocuğun uykusu gelmiş, orada kıvrılıp yatmış. Havanın biraz serin olduğunu gören leylek çocuk üşümesin diye kanatlarını kızın üzerine germiş, sabaha kadar onu böyle muhafaza etmiş. Çocuklarının kaybolduğunu saman anne ile baba sabahleyin kızı leyleğin kanatları altında uyurken bulmuşlar.

Bu olmuş hikâyeler de bize gösteriyor ki, hayvanlarda bile çocuklara karşı bir sevgi var. Bizlerde onların bu sevgilerini anlayışla karşılıyalım ve hayvanlara daima iyi muamele edelim.

AHMET İLE MEHMET

İki küçük dostum var,
Pek akıllı çocuklar.
İki sevimli kardeş,
Gökte parlayan güneş.
Birinin adı Ahmet,
Birinin adı Mehmet.
Ahmet tombul, karadır,
Mehmet zayıf, sarıdır.
İkisi de çalışkan,
Hem akıllı, hem yaman.
Ahmet şair üstelik,
Mehmetse aritmetik
Meraklısı çocuktur,
Akıldan çözer, bulur,
En güç problemleri,
Sınıfta en ileri.
Ahmet kuşa, denize,
Şiir söylesin size.
Henüz altı yaşında,
Şairlik sevdasında.
Mehmet tıpkı incidir,
Sınıfta birincidir.
Kitap okurken Mehmet,
Dikkat kesilir Ahmet.
Kitabı çok severler,
Büyük sözü dinlerler.
İki küçük dostum var,
İyi kalpli çocuklar,
Siz de böyle olunuz,
Işıklansın yolunuz.

Sabih ŞENDİL

MUCİZE GÜNÜ

FAKİR bir köylünün Lilian adında bir kızı vardı. Adamcağızın Liliandan başka yedi çocuğu daha vardı. Ama hiç biri ablaları kadar ne güzel, ne de marifetliydiler. Bu yüzden Lilian herkesin dilindeydi.

Altın saçlı, deniz yeşili gözlü Lilianın elinden her iş gelirdi. Annesine yardım ede ede köydeki en iyi dantelâcı oldu. Öyle güzel örüyor, öyle güzel örnekler buluyordu ki, yaşlı dantelâcı kadınlar,

— Seninle yarış edemeyiz küçük !.. diyerek ondan dantelâ örneği istiyorlardı.

Lilian ondört yaşına bastığı yılın baharında köye heyecanlı bir haber geldi. Boş duran cıvardaki en büyük şatonun sahibi ailesiyle birlikte oraya gelip yerleşecekti.

Birkaç gün sonra Lilianın arkadaşı, muhtarın kızı, yeni bir havadis getirdi. Şato sahipleri, biricik kızlarına bir oyun arkadaşı seçeceklerdi. Seçtikleri kız şatoda yatıp kalkacak, adı Elis olan kızlariyle ders görecekti. Ayrıca, ailesine her ay bir mikdar para verilecekti

Lilian :

— Ne iyi şey, dedi. Seçilmek için çok talihli olmalı...

— Aramızdan seçilmek için en çok senin şansın var Lilian.

— Niçin ?

— Çünkü isteyenler arasında bir müsabaka açılacak. En güzel dantel işi ve tatlı yapan, aynı zamanda sesi en güzel olan kız küçük Elise arkadaş seçilecek.

Lilianın kalbi heyecanla atıyordu. Dantelâcılıkta kazanacağından emindi. İhtiyar ninesinden öğrendiği nefis meyvalı bir pastayı da köyde Liliandan başka bilen yoktu. Sesine gelince, okul öğretmenleri Liliana «Köyün Bülbülü» adını takmıştı .

Köylülerin hemen hepsi müsabakayı Lilianın kazanacağından emindiler. Kızı sevdikleri için seviniyorlardı. Bunun fakir ve kalabalık aileye yardımı da olacaktı. Fakat Lilianı sevmiyen, onu kıskanan fırıncının kızı Dorit ne olursa olsun müsabakayı kazanmağa karar verdi.

Hazırlıklar başladı. Lilian yeni çizip ördüğü küçük bir masa örtüsünü bitirdi. Elmalı pastayı pişirip süsledi. Şarkıya gelince; kardeşlerinin beşiğini sallarken söylediği eski bir ninniyi tekrarlayacaktı. Sabah şatoda toplanılacaktı.

Lilian o akşam kar beyaz tavuklarına yem verirken,

— Kazanırsam, bundan sonra iki misli yem yiyeceksiniz ! dedi., Sonra kalın gövdeli bir ağaca yaklaştı.

Ağacın kovuğunda o bölgede kimsenin bilmediği sarılı siyahlı böcekler uğuldayıp duruyorlardı. Lilian bunları kırda donmak üzere bulmuştu. Besbelli, başka bir memleketten uçarak gelmişlerdi... İyi yürekli kız böcekleri toplayıp bahçedeki ağacın kovuğuna yerleştirdi. Üşümesinler diye, içersini ve etrafını çalıyla, yosunla kapattı.

Onlara bakarak,

— Size de, çiçeklere pek meraklı olduğunuz için bir gül tarlası yaparım ! dedi.

Lilian ertesi gün geç kalmamak için o gece erkenden yattı. Rüyasında, Elisle şatonun parkında dolaşıp, ona sevdiği ninniyi öğrettiğini gördü.

Yazık ki, sabah, kalktığı zaman bütün sevinç ve ümitleri bir anda suya düştü !. Masanın üzerinde hazırladığı küçük masa örtüsü makasla doğranmış, bir avuç şehriyeye çevrilmişti ! Pastanın üstü çakılla doldurulmuş, ortasına koca bir taş yerleştirilmişti. Kırılan pencere camından giren gecenin serinliği yüzünden Lilianın sesi kısılmıştı...

Köy kızları, ellerinde paketler Lilianların evinin önünden geçtiler. En arkadan Dorit gidiyordu. Tepsi içinde, tatlı hamurdan yapılmış, Elisin şatosunun küçük bir modeli vardı. Tabiî bunu yapan Dorit değildi, babasıydı. Ama, kızın düşündüğü gibi, «Bunu kim bilecekti !..»

Lilian, ağladıktan sonra günlük işlerine başlamak üzere bahçeye indi. Kömürlüğün penceresinin üstünde, her gece ağını ören örümcek bu sabah işini ne çabuk bitirmişti !...

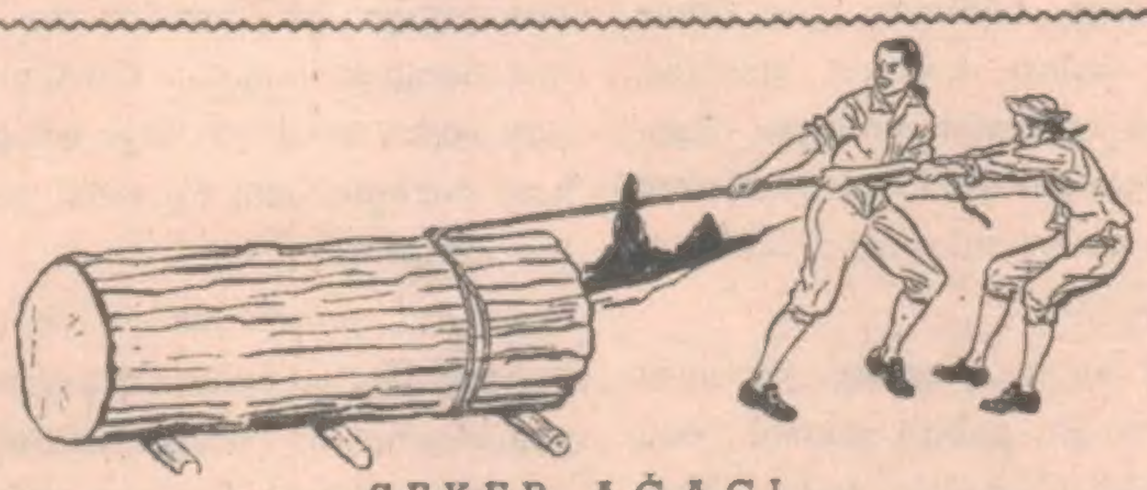

ŞEKER AĞACI

Size, «Şeker neden yapılır ?» diye sorulsa hemen,

— Pancarla şeker kamışından; cevabını verirsiniz.

Dediğiniz doğrudur, ama bir eksiği var: Bazı yerlerde şeker, şeker ağaçlarından çıkarılır. Alp ve Pyrene dağlarında ve en çok Kanada ormanlarında şeker veren ağaçlar bulunur.

Kalın, eğri büğrü kabuklu frenk çınarı ve akçe ağaç şeker veren ağaçlardır. Bunlar Nisan başlangıcında, sadece birkaç gün için şeker şerbeti verir. Kanadada o mevsimde toprak henüz kar altındadır. İri ağaçların kabuğu çelik kaleme benziyen bir âletle birkaç yerinden delinir. Altında tenekeden veya alüminyomdan kovalar asılır. Bir ağaç 100 litre kadar şeker şerbeti verebilir. Kuruyan ağaçlar kesildikten sonra kızaklarla fabrikalara götürülür, makineyle içinden şerbeti alınır.

Şekerciler bu şerbetten tablet şeklinde bir çeşit şeker yaparlar. Bu şeker Kanadanın bütün şehirlerinde satılır. Kanadalı çocuklar bu şekere bayılırlar.

Ağının kenarında durup, sanki Liliana işaret vermek istiyormuş gibi, ayaklarını sallıyordu. Küçük kız yaklaştı ve bir hayret çığlığı attı. Pencerenin üzerindeki ağ, onun müsabaka için ördüğü örneğin aynı, hattâ yapılışca daha ince idi. Lilian bunu usulcacık aldı, kırmızı bir ipek parçasının üzerine yaydı.

O sırada başının üstünde bir takım vızıldamalar duydu. Sarılı siyahlı böcekler etrafında uçuşuyor, Lilianı, barındıkları ağaca çekmeğe uğraşıyorlardı. Lilian, «Bugün bir mucize günü...» diye düşündü. Böceklerin arkasından gitti.

Kovukta, Lilianın şimdiye kadar hiç görmediği kehribar sarısı bir şey vardı. Bu, koskocaman bir bal peteğiydi. Sarılı siyahlı böcekler de arılardan başka bir şey değildi.

Lilianın yaptığı elmalı pasta güzeldi. Fakat böceklerinki, onun pastasından hem daha tatlı, hem daha kokuluydu. Lilianın kalbi yeniden ümitle dolmağa başladı. Ah.. sesi kısılmamış olsaydı !..

— Gıt - gıt - gıt - gı - dak !..

Lilianın beyaz tavukları, yumurtladıklarını müjdeliyorlardı. Lilian iki taze yumurtayı hemen oracıkta içiverdi. Sesi o anda yumuşadı, temizlendi. Örümceğin hazırladığı dantelle bal peteğini alarak o da şatoya koştu. Müsabakanın başlamasına pek az kala yetişti.

Dantelden gözlerini ayıramıyan Elisin annesi, kızına bu marifetli kızdan başkasını istemediğini söyledi.

Tatlıyı pek seven şato sahibi, ömründe ilk olarak balı tadınca az kalsın bütün peteği tek başına yiyip bitiriyordu. Doritin pastasına,

— Bunları şehirde her pastacı yapar ! diyerek bakmadı bile.

Küçük Elis, Lilianın ninnisini çok beğendi, kızı hemen odasına götürdü.

— Bunu çabuk öğret bana, bebeklerime söyliyeceğim ! diye yalvardı.

Böylece, güzel olduğu kadar marifetli ve temiz yürekli Lilian, Doritin bütün uğraşmalarına rağmen müsabakayı kazandı. Şatoya yerleşti. Onun yüzünden ailesi de feraha çıktı.

Taluy **TEYZE**

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

ÇÖLDE İKİ ARKADAŞ

— 5 —

Adamlardan biri bizimkileri tutup sultanın baş vezirine götürdü. Vezir dev çocuğu görünce şaşırdı ve «Sen kimsin ?» diye sordu.

Feddah ince bir sesle : «Ben gökten inen dev çocuğum, Gulu gulu-uuu !» diye konuştu. Vezir, hayretler içinde kalmıştı.

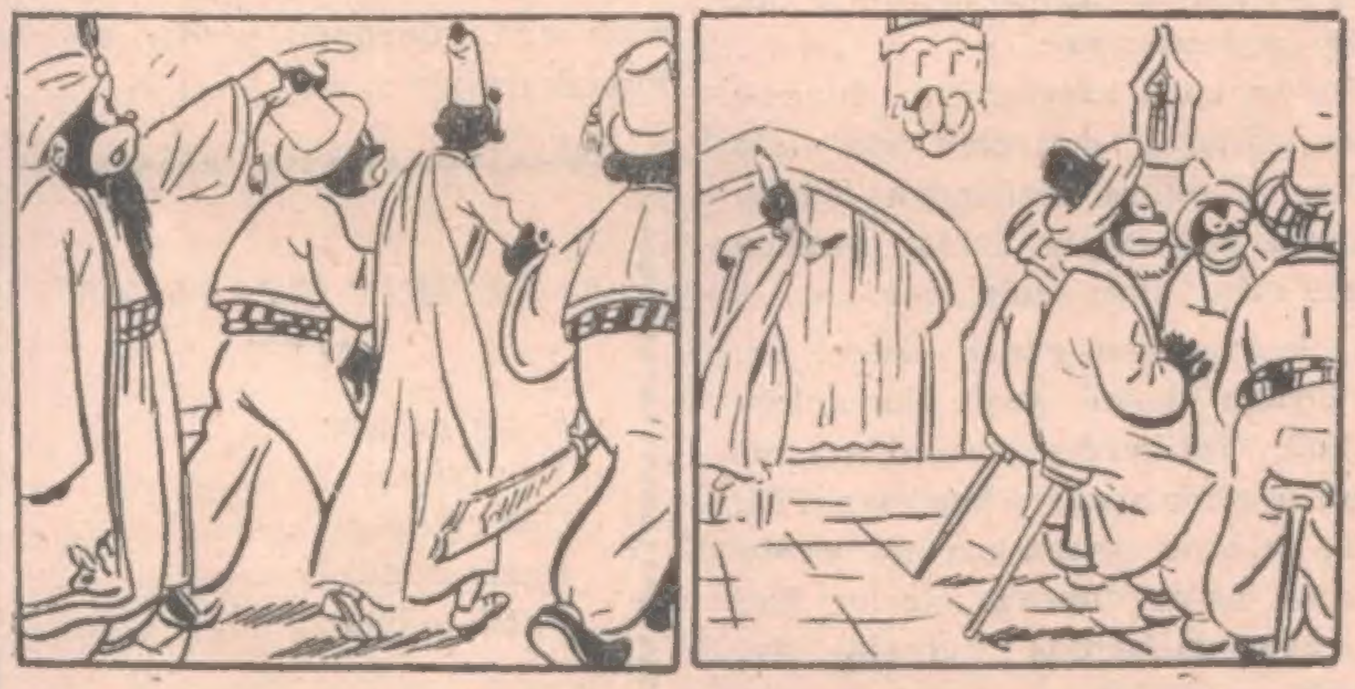

Hemen iki adam çağırtarak : «Çabuk bunları saraya götürün. Ben de geliyorum. Onu sultanımıza göstereceğim !» dedi.

Az sonra geniş bir salona geldiler. Burada deynekler üzerine oturmuş bir sürü zenci vardı. Bunlar sultanın vezirleri idiler.

Feddah yine az önce gördükleri başvezirin huzuruna çıkarıldı. Vezir «Adın ne ?» diye sordu. Feddah bunun üzerine karga gibi öttü, Yılmaz da kedi gibi miyavladı.

Bunu gören zenciler «Bu çocuk şeytan, hem ağzından, hem de karnından konuşuyor !» diye bağırarak geri çekildiler.

— Devam edecek —

Küçük Avcı Ba-Tu

İKİ küçük çocuk Ekvator ormanlarında ağır ağır batan güneşi sabırsızlıkla seyrediyordu. Bunlar, Afrika ormanlarında yaşıyan cüce Pigme kabilesinden iki yavruydu. Heyecanlı, fakat çok tehlikeli bir ava çıkmayı kararlaştırmışlardı.

Balta girmemiş Ekvator ormanlarında hayat gece başlar. Fil sürüleri, kaplanlar, parslar, panterler bataklıkta biraz serinlemek için hep geceyi beklerler. Aç insanlar bunu fırsat bilerek pusuya yatar, avlanırlar.

Ba-Tu ve Fa-o bazan büyüklerle beraber, yardımcı olarak ava gider, bundan büyük zevk alırlardı. Fakat bu akşam niyetleri başkaydı.

Ba-Tu, Fa-o'yu karşısına almış hararetle anlatıyordu :

— Ben bu işten vazgeçmem. Anneme timsah dişlerini getirmek için söz verdim. Kendime derisinden büyük bir torba yapacağım. Bana yardım edersen etin yarısı senin olur.

Onlar konuşurken güneş battı, orman birden koyu yeşil karanlığa gömüldü. İki kardeş oturdukları ağaçtan sessizce aşağıya kaydılar. Pigmeler, mecbur olmadıkça ne yerde ev yapar, ne de toprağı işlerler. Evlerini ağaç dallarında kurarlar, avlanarak geçinirler.

Sürünerek nehre doğru ilerliyen iki cüce kenarda, sazlığın içinde pusu kurmuş iri bir timsahı farkettiler. İnsan etine pek meraklı olan canavar küçük Pigmelerin baş düşmanıydı !

— İşte, işte... Yavaş ol Ra-o! Okunu hazırla.

Timsahın iri gövdesi yarısına kadar nehrin kenarındaki cıvık çamura gömülmüştü. Hayvan, ayın yeni yeni göndermeğe başladığı ışıklardan keyiflenmiş, tenbel tenbel esniyordu. Esnerken üst çenesi suyun üstünden koca bir satır gibi kalkıp, korkunç derecede sivri dişlerini meydana çıkarıyordu. Çamurun içinde timsahın parlıyan gözü seçiliyordu. İri, siyah, etrafı dikkatle süzen gözü...

Timsahın koca vücudunda biricik hassas yeri gözüdür. Ba-Tu ile Fa-o bunu bildikleri için ikisi de oklarını tam o noktaya yolladılar. Biri tam hedefe ulaştı. Arkasından, vızıldıyarak uçan sekiz, on ok timsahın kafasına saplandı. Ormanı korkunç bir uluma sarstı. Hayvanın kuyruğu koca gövdesinden umulmaz bir çeviklikle kalkıp iniyor, ayakları intizamsız hareketlerle çamuru eşeliyordu.

Kapkara Ba-Tu, tam bir şeytan yavrusu gibi, durduğu yerde zıplıyor, incecik sesiyle :

— Timsahı biz vurduk Fa-o, yalnız başımıza vurduk !.. diye bağırıyordu.

Gerçekten, hayvan artık kıpırdamıyor, çamurun üstünde boylu boyunca yatıyordu. Onu yerinden oynatamıyacaklarını bildikleri için koşarak ailelerine, «Yak-Yakı öldürdük!» diye müjdelemeğe karar verdiler.

Birdenbire, uzun otların hışırdadığı duyuldu. Hızla soluyarak, ağır adımlarla birisi yaklaştı. O anda acı bir çığlık ormanı çınlattı ve küçük Fa-o birdenbire yok oldu... Gözleri korkudan fırlamış Ba-Tu, yandaki ağaçlardan birine tırmanan dev gibi iri bir gorilin kıllı sırtını gördü. Goril, küçük Fa-o yu koltuğuna sıkıştırmış götürüyordu.

Zavallı Ba-Tu,

— Ah ne yaptık da buraya geldik!.. diye inledi. Yalnız başıma Fa-o yu nasıl kurtarırım ?..

Yanında birkaç ok kalmıştı. Ba-Tu dallar arasında kâh kaybolan, kâh görünen gorile nişan alıp okunu attı. Hayvanın kükreyişinden gorili yaraladığını anladı ve korktu : Ya şimdi kızgınlıkla Fa-o'yu öldürürse...

Fakat korktuğu gibi olmadı. Okun saplandığı kol çözüldü Fa-o yere, otlar üstüne düştü. Baygın olduğu halde, düşmenin sarsıntısından kendine geldi. İki çocuk elele tutuşarak, ağaçlar üstündeki köylerine koştular. Büyük Yak-Yakı vurduklarını müjdelediler.

Böylece ailelerine bol bol timsah eti sağladılar. Fakat asıl sevindikleri, Pigmenler arasında büyük değer verilen avcı sınıfına kabul edilmeleriydi.

Hikâyeci Teyze

FATİHİN İSTANBULU ALIŞI

Fatih geliyor
Yer inliyor
Gök çınlıyor
Deniz köpürüyor
Fatih geliyor

Fatih geliyor
Türk seviniyor
Asker coşuyor
Bizans korkuyor
Fatih geliyor

Fatih geliyor
Zafer doğuyor
Türk büyüyor
Bizans yıkılıyor
Fatih geliyor

Ahmet KUTMAN

YAZISIZ HİKÂYE

DAR GEÇİT

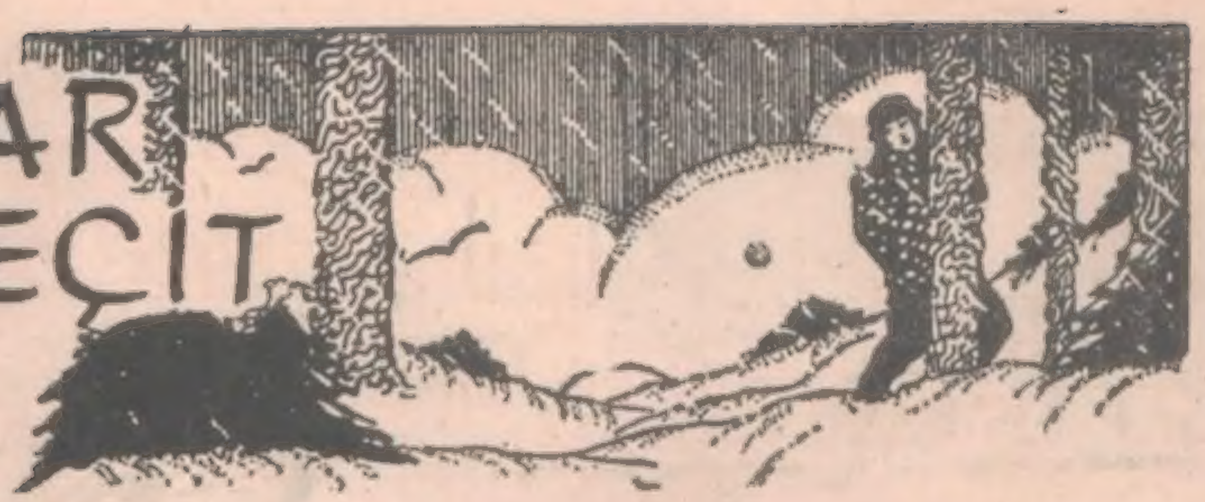

Doğan Kardeş'in Romanı No : 14

Çeviren : Or. - Az.

Kuyunun ağzında büyük bir kova vardı. Elzevir bunu kenara çekerek muayene etti. Sonra bana dönerek «Ben bu kovanın içine girer aşağı inerim.» dedi. «Arkadaş da beni yavaş yavaş indirmeğe yardım eder.» Cebinden bir kangal ip çıkardı. «Bunun bir ucunu siz tutarsınız, birini de ben tutarım. Tam yirmi metredir bu. İpin sonuna gelince kovayı daha fazla aşağı indiremezsin. Ben de bulunduğumuz yeri muayene ederim.»

«Olmaz» diye itiraz ettim. «Kova ile ben aşağı ineyim. Çok ağır olmadığım için daha kolay olur. Hem sen yukarda kalırsan bu efendiye yardımın dokunur.»

Elzevir bunun kendininkinden daha iyi bir teklif olduğunu kabul etmişti. Fakat bekçi kızmışa benziyordu. «İnsan neye karar verirse onu yapmalı.» diyordu. «Senin plânın daha akıllıca.» Gözlerimi Elzevir'in gözlerine dikerek içimden geçenleri anlatmağa çalıştım. Bekçi de bir yandan onun aklını çelmeğe çalışıyordu. Ama Elzevir'i kandıramadı. Kuyuya ben inecektim. İçimden kuyunun dibinde başıma kötü şeyler gelecekmiş gibi bir his uyanıyordu. Elzevir'e «Aşağıda havanın tam olduğundan emin misin ?» diye sordum.

«Evet» diye cevap verdi. «Dün aşağıya bir kandil sarkıttık. Sönmeden ta aşağıya kadar indi. Merak etme. Ama istersen bir defa daha muayene edelim de içine güven gelsin.»

Bekçiye bir mum getirmesini söyledi. Sonra mumu ipin ucuna bağlayarak yaktı. Yavaş yavaş kuyudan aşağı sarkıtmağa başladı. Mumun ışığı, dipte bir iğne başı kalana kadar aşağıya indirdik. Havası insanı öldürmiyecek kadardı. Bekçi bundan sonra kuyuya bir taş atarak aşağıya baktı. Taş büyük bir inilti çıkararak sulara gömüldü. Adam pis pis sırıtarak bana döndü. «Sıkı tutunmazsan sen de böyle düşersin ha !» diye söylendi.

★

Kova bir hayli büyüktü. Yavaş yavaş indiğimden etrafı tetkik edebiliyordum. Kuyuda aşağı doğru indikçe ışık azalmağa başladı. Kuyunun ağzı başımin üstünde yusyuvarlak, ayın on dördü gibi duruyordu.

Elzevir'in ölçtüğü ipin ucu da elimdeydi. İpin sonuna gelince yukarı seslendim. Kovayı durdurdular. Şimdi tam yirmi metre derinlikteydim. Duvarlara baktım fakat dikkati çeken birşey yoktu. Etraf küçük dört köşe taşlardan örülmüştü.

Bunları teker teker gözden geçirdim hepsi birbirine benziyordu.

Tam bu sırada bekçinin sesi geldi. «Ne yapıyorsun ? Birşey bulabildin mi ? Etrafı görebiliyor musun ?»

«Hayır» diye cevap verdim. «Hiç bir şey görünmüyor. Elzevir ipi iyi ölçtüğünden emin misin ?»

Aralarında konuştukları işitiliyordu ama ne dediklerini anlıyamıyordum. Elzevir «Kuyunun ağzını sonradan yükselttiğini söylüyor» diye seslendi. «Daha aşağılara bak bakalım.»

Kovayı biraz daha aşağı indirmeğe başladılar. Durduğu zaman yeniden duvarları inceledim, birden gözlerim üzerinde kabartma bir harf olan taşa takıldı. Galiba aradığımı bulmuştum.

Elimi uzattım, fakat yetişemiyordum.

Kovayı öte yana çekmeleri için seslendim. İçinde bulunduğum kova öte yana doğru kaydı. Hemen üzeri harfli taşın etrafını oymağa başladım.

Yukarıdan bekçinin sesi geliyordu. «Ne yapıyorsun ? Hâlâ birşey bulamadın mı ?»

Çok geçmeden taşın etrafını boşaltmış yerinden oynatmıştım. Tutup dışarı çektim. Sonra elimi içeri uzatarak yoklamağa başladım. Bu ara parmaklarıma birşey dokunmuştu. Elimle tuttum. Torbaya benziyordu. İçinde yuvarlak, sertçe birşey hissediliyordu. Torbanın ağzını yırttım, elimle ters çevirdim. Allahım; elmas avucumda duruyordu.

Daha evvel hiç elmas görmemiştim. Avucumda duran bu elmas herhalde dünyanın en kıymetli, en güzel taşı olmalıydı. Mumun ışığında pırıl pırıl yanıyordu, binlerce değişik renkte ışık çıkarıyordu. Gözlerimi bir müddet üzerinden ayıramadım.

«Ne yapıyorsun ? Daha birşey bulamadın mı ?» Yine bekçinin sesiydi bu.

«Evet elması buldum. Çek artık !» diye cevap verdim.

Kova hızla yukarı doğru yükselmeğe başladı. Bu sırada Grace'nin tatlı sesi kulaklarımda çınlıyordu. «Dikkat et, bu yüzük felâket getirmesin.» Kova kuyunun ağzına yaklaşmıştı ki, bekçi daha fazla çekmez oldu. Bekçi elini uzatmış «Nerede ? Elmas nerede ?» diye soruyordu. «Ver bakayım bana !»

Elması iki parmağım arasında tutarak Elzevirin görmesi için yukarı kaldırdım. Hani yetişebilsem bu hain adamın eline teslim ediverecektim elimdekini. Başımı yukarı kaldırıp bakınca gözlerim gözleriyle karşılaştı ve derhal bu fikirden vazgeçtim. «Beni yukarı çıkar ondan sonra vereyim» dedim.

«Olmaz» diye bağırdı. «Şimdi vermek daha emniyetli olur. Dışarı çıkarken düşürürsün belki.»

«Hayır, önce beni yukarı çek.»

«Sana ver şu elması bana diyorum be çocuk.» diye gürledi adam. Fakat Elzevir onun bu şekilde konuşmasına mani oldu.

«Çocuğu çek» dedi. «Bu elmas aslında onundur. Ne isterse yapar. Satılınca paranın üçte birini alacaksın.»

«Kim demiş. Ne onun ne de senin bu. Benimdir, benim. Anladınız mı !» diyerek Elzevir'in üzerine atıldı dehşetli bir dövüştür başladı.

— Devam edecek —

BİZANS'ın MASALI

Fethi Karakaş'ın bir gravürü : Haliç

HER şeyin masalı olduğu gibi güzel İstanbulumuzun da bir masalı vardır. Bakın size anlatayım :
Evvel zaman içinde yersiz yurtsuz kalan Bizans kendisine yurt aramağa koyulmuş. Nerede konaklıyacağını bilememiş. Falcılara baş vurmuş, her kafadan bir ses çıkmış. Hele Delfi denilen bir tanesi körler yurdunun karşısına gitmesini söylemiş. Nihayet bir kadırgaya binerek enginlere yelken açmış. Gitmiş, gitmiş... kadırga gelmiş eski adıyla *(Hespont)* şimdiki adıyla (Çanakkale) boğazına dayanmış. Boğazı geçmiş, karşısına bir deniz çıkmış. «Burası neresi» diye sormuş. *(Propontis* - yani *Marmara* denizi) demişler. Bütün geçtiği kıyılar güllük, gülistanlık, cennet gibi yerlermiş. «Körler yurdu burası olamaz» demiş. Nihayet Boğaziçinin önüne gelip durmuş. Sağ tarafında *(Halkedon - Kadıköy)*, sol tarafta kadırgasına liman yapacağı bir haliç duruyormuş. Bir oraya bakmış, bir buraya. Halkedon'da yurt kuranların kör gibi karşı tarafı görüpte oraya geçmediklerini düşünmüş ve hemen Sarayburnunun arka taraflarına yerleşmiş.

Aradan yüz yıllar geçmiş. (Konstantin) adında birisi Roma Kayseri olmuş. Bu kayser bir gün düşmanı (Lisinus) ile harbe tutuşmuş. (Krizopolis - *Üsküdar)* tarafına kadar yürüyen Konstantin sonunda rakibini yenmiş. Yenmiş ama yüreği bir türlü rahat değil. Rüyalarında Roma'nın batmak üzere olduğunu gördükce telaşlanıp duruyormuş. Rüyayı tabir eden falcılar başka bir şehir kurmasını söylemişler. Konstantin düşünmüş, taşınmış, nihayet şimdi Kadıköy dediğimiz (Halkedon)a gelmiş ve bu şehri ölçüp biçmeğe başlamış. Fakat birdenbire bir kartal meydana çıkararak Kayserin elinden ölçü takımlarını kapmış, götürüp karşı sahilin kapılarına bırakmış.
Konstantin bu kartalın Allahtan gelen bir işaret olduğuna hükmederek hemen kartalın konduğu yerde yeni Romanın sınırlarını çizmeğe koyulmuş.

Kayser adamlariyle beraber bir sağa gitmiş, bir sola. Adamları şaşırmışlar. «Kayserim, nereye gidiyoruz ?» diye sormuşlar.
Kayser :
— Bilmediğim bir kuvvet kolumdan tutmuş beni götürüyor, onun dur dediği yerde duracağını, demiş.
İşte Konstantin bu suretle yeni yurdunun sınırlarına mızrağını saplamış.

Yurt hazır ama, burayı nasıl doldurmalı ? Romalıları nasıl buraya getirmeli ? Konstantin Roma senatörlerinin ev ve bahçelerinin birer benzerini Bizans'da yaptırmış ve senetörleri birer ödevle İran'a göndererek ailelerini Bizans'a getirtmiş. Senatörler İrandan dönerken Konstantin Bizans çevlerinde bunların yollarının önüne çıkmış, hepsinin dertlerini dinlemiş. Bütün senatörler çoluk çocuklarını özlediklerini söylemişler.
Kayser :
— Üzülmeyin, demiş, hepiniz de bu akşam çoluğunuza çocuğunuza kavuşacaksınız.
Senatörler inanmamışlar. Fakat Bizans yurduna gelince şaşırıp kalmışlar. Bakmışlar ki evleri Romadaki evlerinin aynı. Bahçeler aynı bahçe... Üstelik çoluk çocukları da etraflarında.. Bundan başka buranın havası suyu ve manzarası da daha üstün. Nasıl hayretler içinde kalmasınlar, nasıl sevinmesinler...
Yine aradan uzun yıllar geçmiş. Eski Kayserin adını taşıyan yeni bir Bizans İmptaratoru Konstantin devrinde bir Türk padişahı gelmiş Bizans yurdunu kuşadıvermiş ve hepimizin çok iyi bildiğimiz ve menkibesini büyük bir hayranlıkla okuyup dinlediğimiz savaşlarla bu güzel şehri 53 gün gibi kısa bir zamanda Bizanslıları elinden alıvermiş.
Bizanslılar muratlarına erememişler ama Türk Milleti dünya durdukca muradına erecek ve güzel İstanbulumuz daima Türk kalacaktır.

V. ŞEREFLİ

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

İ S T A N B U L

Kan dökerek ve savaşarak kurtardık seni,
Ey güzel İstanbul güzel günler senin hakkın.
Beş yüzüncü yılını da kutladık bu gün,
Ey güzel İstanbul güzel günler senin hakkın.

Kurduk seni yedi dağın üstüne İstanbul
Alıncaya kadar seni neler çektik neler,
Adını her gelene her gidene överim,
Ey güzel İstanbul güzel günler senin hakkın.

Dünyanın incisi gülü şehrisin sen
Deseler Türkiye'nin en güzel şehri neresi ?
Olanca kuvvetim ve nefesimle derim ki :
Türkiye'mizin en güzel şehri İstanbul'dur

Ceyhan GÜNEŞ

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

SÖZÜNÜ TUTMAYAN AVCI

Vaktile bir avcı vardı. Günlerden bir gün bu avcı avlanırken farkında olmadan kayalık bir yere gelmişti. Bu kayalıklarda pek çok dağ keçisi bulunuyordu. Bu, bizim avcı için bulunmaz bir fırsattı. Kayalıkların üzerine tırmanmak isterken ansızın avcının önüne çirkin, ama çok çirkin bir cüce çıkıverdi. Avcıya sertçe :

— Niçin benim keçilerimi vuruyorsun, şimdi bunu kanınla ödeyeceksin, dedi.

Avcı korkusundan sapsarı kesilmişti. Bulunduğu yüksek yerden atlayarak:

— Vallahi vurduğum ve vurmak istediğim keçilerin sana ait olduklarını bilmiyordum. Eğer bilseydim vurmazdım. Bunun için bu defalık beni bağışla, diye inledi.

Bu sözler üzerine Cüce biraz sakinleşir gibi oldu ve,

— Güzel! Bu defalık seni bağışlıyorum. Fakat bir şartla. O da buralarda bir daha gözükmeyeceksin anladın mı, dedi. Sonra avcının üzgün üzgün evinin yolunu tuttuğunu görünce cüce :

— Eğer buralara bir daha gelmezsen yedi gün bir kulübenin önünde kesilmiş bir dağ keçisi bulabileceğini sana vaad ediyorum, diye sözüne devam etti.

Aradan yedi gün geçti. Yedinci günün sabahında yağlı semiz bir keçi avcının kulübesinin önündeki büyük ağacın dallarında asılmış olarak duruyordu. Avcı bunu büyük bir hayret ve sevinç içinde aldı. Artık her yedi günde bir avcı mutlaka kulübesinin önünde kesilmiş semiz bir dağ keçisi buluyordu. Bu böyle tam iki ay kadar sürdü. Belki daha da sürecekti. Çünkü cüce buna söz vermişti. Fakat avcının tembel tembel oturmaktan canı sıkıldı. Dağkeçilerini tekrar kendisi avlamak istedi. Bir sabah erkenden yine kayalıklara gitti. Derin bir nefes aldı. Kendisinde büyük bir kuvvet görüyordu. Cüce de ortalıklarda yoktu..

İşte bir dağ keçisi.

Nişan aldı. Tetiği tam çekerken büyük bir kaya yuvarlandı, avcı altında kalıp parça parça oldu. Cüce bütün bu olup bitenleri bir ağacın altından seyrediyordu. «İşte sözünü tutmayanın sonu budur!» diyerek oradan ayrıldı, dağ keçilerinin yanına döndü.

Güner GİRGİN

UĞURSUZ ŞATO

—12 —

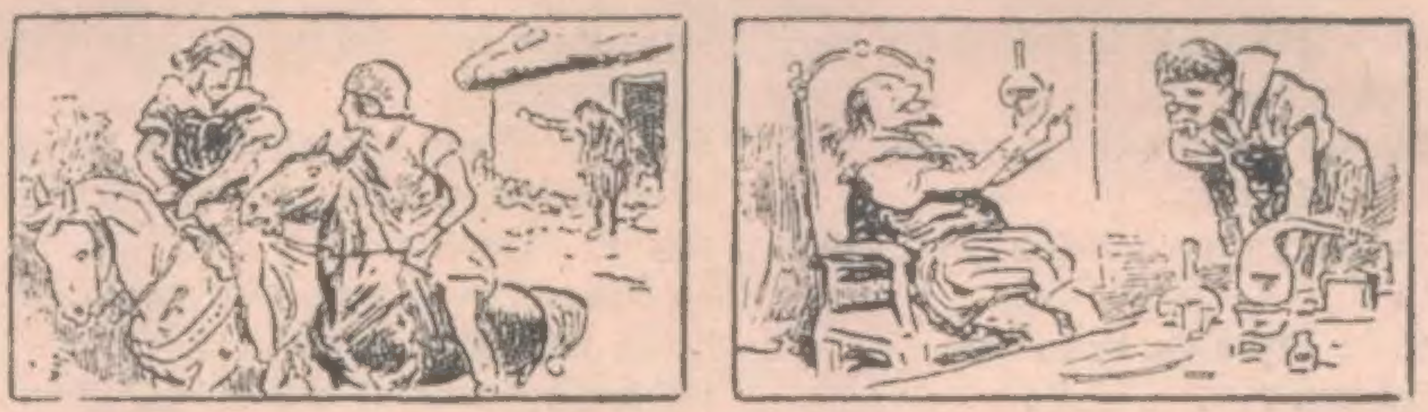

Uğursuz Şatonun sahibi, Keniyonun kulübesinden kovulmuş gibi süklüm püklüm çıktı. Büyücü kadın, Şeytan Şövalyesinin uzattığı eli de kabul etmemişti. Arkasından bakarken epey söylendi durdu.

Ertesi gün Jil Martro Pankrası yanına çağırdı. — «Cadı Keniyonun yardımından vazgeçtim. Yeter ki, kötülüğü dokunmasın bize. Kolla onu : tehlikeli bir düşman olabilir. Yaptığım ilâçlar, iksirler sayesinde ben nasıl olsa servete kavuşacağım.

Orelinin anahtar deliğinden Eleonoraya fısıldadığı ümitli sözler, Hügetle Babet hakkında getirdiği haberler zavallı kadın için büyük bir tesselliydi. Fakat genç kız, mürebbiyesinin bir zamandır pesinden ayrılmadığını farketmişti. Oreli bu yüzden gizli konuşmalara istemiyerek son vermek zorunda kaldı.

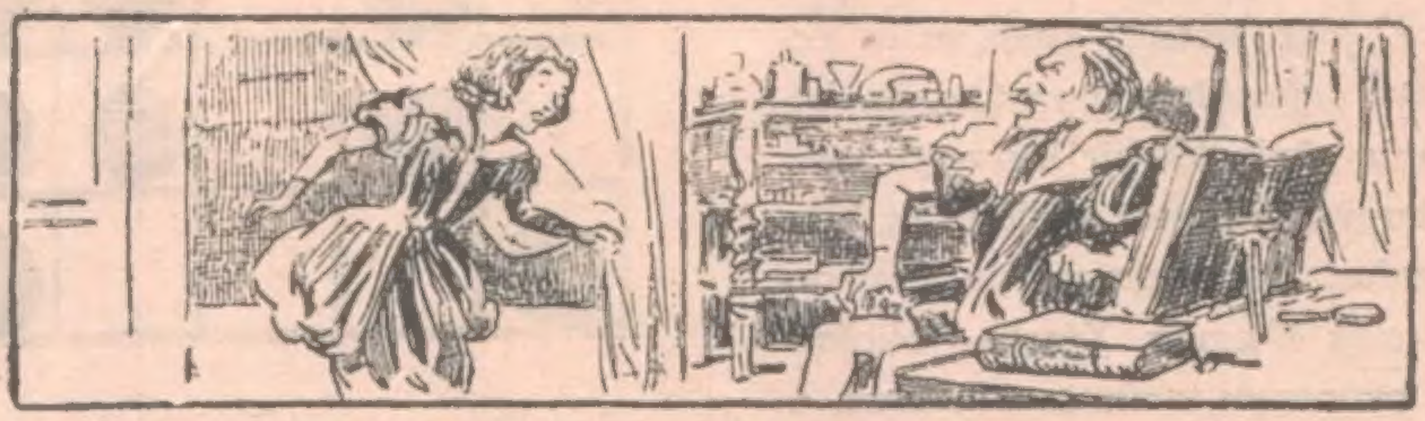

Orelinin düşündüğü doğruydu. Güdül bir akşam üstü kızı Eleonoranın kapısında görmüş, efendisine haber vermişti. Jil kadına, Oreliyi adım adım takip etmesini söyledi. Fakat kız bu halden bıkarak babasına şikâyet etti. Teyzesine gitmek istediğini söyledi.

KEŞİFLER VE İCADLAR
ANSİKLOPEDİSİ

Büyük küçük herkesin okuması gereken faydalı bir kitap. Hususi kâğıda basılmış, yaldızlı cildli. Fiatı 6 lira.

BİRAZ DA DANA

Müşteri, lokantada listeye baktı, garsonu çağırdı :

— Burada piliç salatası yazılı.

— Evet efendim.

— Salata yalnız piliçten mi yapılmıştır ?

— Şey... Biraz da dana var.

— Çok mu ?

— Ne münâsebet. Yarı yarıya. Bir piliçle beraber bir de dana kesiyoruz.

KÖREBE OYUNU

Oyuncular, elele tutuşarak, bir halka yaparlar. Körebe, gözleri bağlı, elinde bir değnekle halkanın ortasında durur.

Halkadaki oyuncular, şarkı söyliyerek rond yapar, yahut sadece dönerler. Körebe, oynayanlara yaklaşmağa çalışır. Onlarsa, kaçınmak için, halkayı bozmadan, hep birden hareket edebilirler.

Körebe, değneğini oyunculardan birine dokundurunca, halka birden durur, şarkı kesilir. Yakalanan oyuncu, değneğin ucunu tutarak, körebenin söylediği bir kelimeyi veya bir hayvan,kuş sesi taklidini üç kere tekrarlar. Tanınmamak için, sesi değiştirmek lâzımdır. Körebe yakalandığı oyuncuyu tanırsa, yakalanan oyuncu körebe olur. Tanımazsa eskisi gibi oyuna devam edilir.

ALIN YAZISI

Adamın birinin başına bir çok felâketler gelir.

Bir gün eline silgiyi alarak başlar alnını silmeye. Kızı bu hali görünce şaşırır, babasına :

— Babacığım öyle ne yapıyorsun, delirdin mi ? diye sorar.

Babası hiç istifini bozmadan cevap verir :

— Neden delirecekmişim a kızım ? Artık başıma felâket gelmesin diye alnımdaki yazılarımı siliyorum.

Neşe ONURAL

DENİZ

Bazan sakindir
Bazan kudurur
Coşkun dalgalar
Sahile vurur

Deniz, azgın deniz
Canavar deniz
Kudurduğu zaman
Aman vermez hiç.

S. YILMAZ

— Bana, içinde «yağ» kelimesi geçen bir cümle söyle.
— «Bu akşam çok yemek yiyeceğim.»
— Yağ, bunun neresinde ?
— Yemeğin içinde öğretmenim.

★

OKUL

Okul bizi adam eder,
Başımızı bilgi sepeti eder,
Türkçe, Tarih, Coğrafya, Aritmetik,
Bunlar bizi adam eder.

Moiz Eskenazi

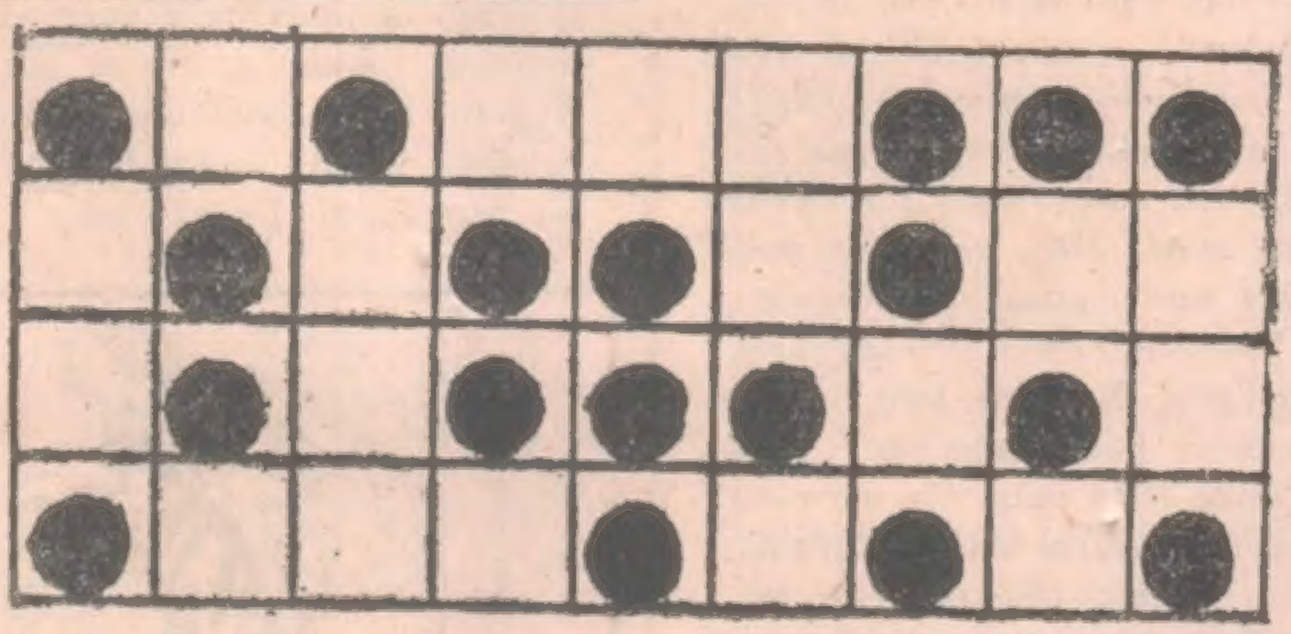

Buradaki resimde kareli bir zemin üzerinde 18 tane siyah yuvarlak görüyorsunuz. Zemini birbirine şekil ve yüz ölçümü bakımından eşit öyle altı parçaya bölün ki her parçada üç yuvarlak kalsın.

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Dogan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Dokuzuncu yıl — 2 Temmuz 1953 — Sayı : 353

KIRMIZI SAÇLI ÇOCUK

Yazan. *Elsa Muchg* * Çeviren: *Nihal Y Tahir*

Fakat Teo çukulatayı almadı; şaşkın şaşkın ihtiyar kadına baktı. Acaba niçin, «Bu çocukla oynama !» demişti ? Niçin ?...

Bu sefer Ürsül de ona sokularak bir çukulata vermek istedi. Teo çukulatayı eliyle iterek kaçtı.

«Bu çocukla oynama ...» Yoksa o, başka çocuklar gibi değil miydi ?

Teo havuzun yanına gitti. Kenara otururak suya eğildi. Birdenbire, iniltiye benzer bir çığlık kopardı. Saçları, güneşten, alevlenmiş gibi yanıyordu. Ya burnu !. Sahiden, burnu suda göründüğü kadar kocaman mıydı ? Yüzünü kaplayan çiller de Teonun hiç hoşuna gitmedi. Demek, çirkin yüzünden nineler ve anneler çocuklarını onunla oynatmıyorlardı.

Teo, saçlarının parıldamasını örtmek istiyormuş gibi başını elleriyle kapadı. Sessizce ağlamağa başladı. Ağladığını kimse görmesin diye havuzun arkasına geçti. Gözyaşı dökmekten yorulunca sustu, yüzünü açtı. Birdenbire gözleri yerde ışıldayan bir şeye takıldı. Teo ışıldıyan parçayı eline aldı. Camı gözüne getirince etraftaki herşeyi ebem kuşağı renginde, harikulâde bir güzellikte gördü. Bu Teoyu hayli oyaladı .Biraz sonra hiddetten burnundan soluyarak Liza çıkageldi.

— Nerdesin Teo ! Arıya arıya ayaklarıma kara sular indi !.. Nerde buldun bu pis şeyi ?. Bak, kollarını da ıslatmışsın pasaklı çocuk.

Liza, cam kırığını kaptığı gibi çalılığa fırlattı. Teoyu kolundan sürükleyerek eve götürdü.

O gün Kümmerli Baba, okulda bir toplantı yapıldığı için eve her zamankinden geç döndü. Liza mutfakta çorap yamıyordu. Teo yatmıştı. İhtiyar adam, her zaman yaptığı gibi, yatmadan önce uyuyan çocuğu uzun uzun seyretti. Fakat yatağına uzanıp ışığı söndürünce çocuğun yatağından gelen boğuk hıçkırıklarla doğruldu. Karanlıkta elini yanındaki karyolaya uzatarak çocuğun yüzünü yokladı : yanağı sırsıklamdı.

— Ne oldu oğlum ? Hasta mısın ?...

— Hayır, hasta değilim... Ona acıyorum...

— Kime ?... Neye acıyorsun Teo ?

— Havuzun yanındaki parlayan şeye...

— Bir şey mi kaybettin ?

— Kaybetmedim. Liza elimden alıp attı...

Çocuk, başını yastığa gömerek artan bir hızla ağlamağa koyuldu. Teoyu şimdiye kadar bu derece kederli görmiyen Kümmerli Baba Lizayı sabah erkenden bahçeye gönderip istediği şeyi bulduracağını vadetti. Teo sakinleşti. Sonra, birdenbire, yeni bir üzüntüye kapılarak,

— Kümmerli Baba, benim burnum niye bu kadar büyük ? diye sordu.

Kümmerli güldü.

— Bunu da nereden çıkardın ?

— Havuzda gördüm.

— Küçük budala, havuz herkesin burnunu koskocaman gösterir. Bunu bilmiyordun, değil mi ? Baktığın zaman su dalgalı mıydı ?

— Eh... biraz.

— Gördün mü. Havuz daha fazla dalgalı olsaydı iki burunlu olarak bile görünürdün.

Bu sefer Teo da güldü. Sonra mühim bir karar vermiş adam tavriyle,

— Artık bundan sonra beresiz hiç sokağa çıkmıyacağım ! dedi.

— Hayrola ? Bahçedeki arkadaşlarınla aran iyi değil mi yoksa ?

— Ondan değil. Saçlarım yüzünden. Bahçede herkes saçlarıma tuhaf tuhaf bakıyor... Beni hiç sevmiyorlar Kümmerli Baba...

— Ben de mi ?

— Sen başka... sen beni seviyorsun.

Çocuğun eli ihtiyar adamın iri kemikli elini kavramağa çalıştı. Kümmerli Baba çocuğun yatağının kenarına oturdu. İçten bir sesle,

— Evet, Kümmerli Baba seni olduğun gibi seviyor; dedi. Belki saçların başka türlü olsaydı seni bu kadar sevmezdim. Biliyor musun Teo, Büyük Tanrı seni, diğer çocuklardan ayırdetmek için böyle yaratmış. Güneş saçlarına vurduğu zaman başının etrafında yaldızlı bir hale oluyor. Bunu görmekten hoşlanıyorum.

Teo karanlıkta gülümsedi, eliyle saçlarını yokladı. Başının etrafında yaldızlı bir hale olduğunu öğrenince kalbi sevinçle doldu, hemen uyudu. Uykuda bile gülümsemeğe devam etti.

Yatağına tekrar yatmağa giden Kümmerli, kimsesiz ihtiyarlığına ışık getiren kırmızı saçlı çocuk için Tanrıya bir daha şükretti. Artık hayatında bir gaye vardı : Teoyu iyi bir insan olarak yetiştirecekti.

IV

RENKLER VE IŞIKLAR

Ertesi sabah Kümmerli Lizayı camı aramak için bahçeye yolladı. Fakat genç kız eli boş döndü. Teonun üzüldüğünü gören öğretmen,

— Noele az kaldı, dedi. Sana öyle bir cam hediye edeceğim ki, içine bakınca ebem kuşağının bütün renklerini göreceksin. Ondan başka bu cam baktığın her şeyi büyütecek.

Teonun Lizaya kızgınlığı geçti. O, kendini renkler dünyasına öylesine vermişti ki, bundan başka hiç bir şey düşünemiyordu. Sokakta ve bahçede evde daima renkli her şey ilgisini çekiyordu. Hele Lizanın elişi kutusundaki iplik ve yün yumaklarına bayılıyordu. Onları alıp şekiller yaparak oynamağı pek istiyordu. Fakat Lizanın şakası yoktu.

Çeşitli renkler arasında en çok kırmızıyı seven Teo bir gün, Kümmerli Babanın öğrencilerin ödevlerini düzeltirken kullandığı kırmızı mürekkebe parmaklarını daldıra daldıra oda kapısını boyadı. Çocuğun kıpkırmızı ellerini gören Liza çığlığı bastı : Yaralandığını sanmıştı. Bay Kümmerli eve gelince Teoyu şikâyet etti. Kümmerli Baba,

— Kapıyı ne diye kirlettin Teo ? dedi. Fena çocuklar gibi yaramazlık etmeğe mi başladın ?

Teo gözlerinin içinin yandığını hissetti. Ürkek ürkek,

— Kapımızın kırmızı olunca daha güzel olacağını sandım. diye mırıldandı.

— Devam edecek —

İYİ KALPLİ ÇOBAN

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

Yılan Recebe «hayır sana hiç bir kötülük etmeyeceğim. Biz yılanlar bize dokunmayanlara bir şey yapmayız.

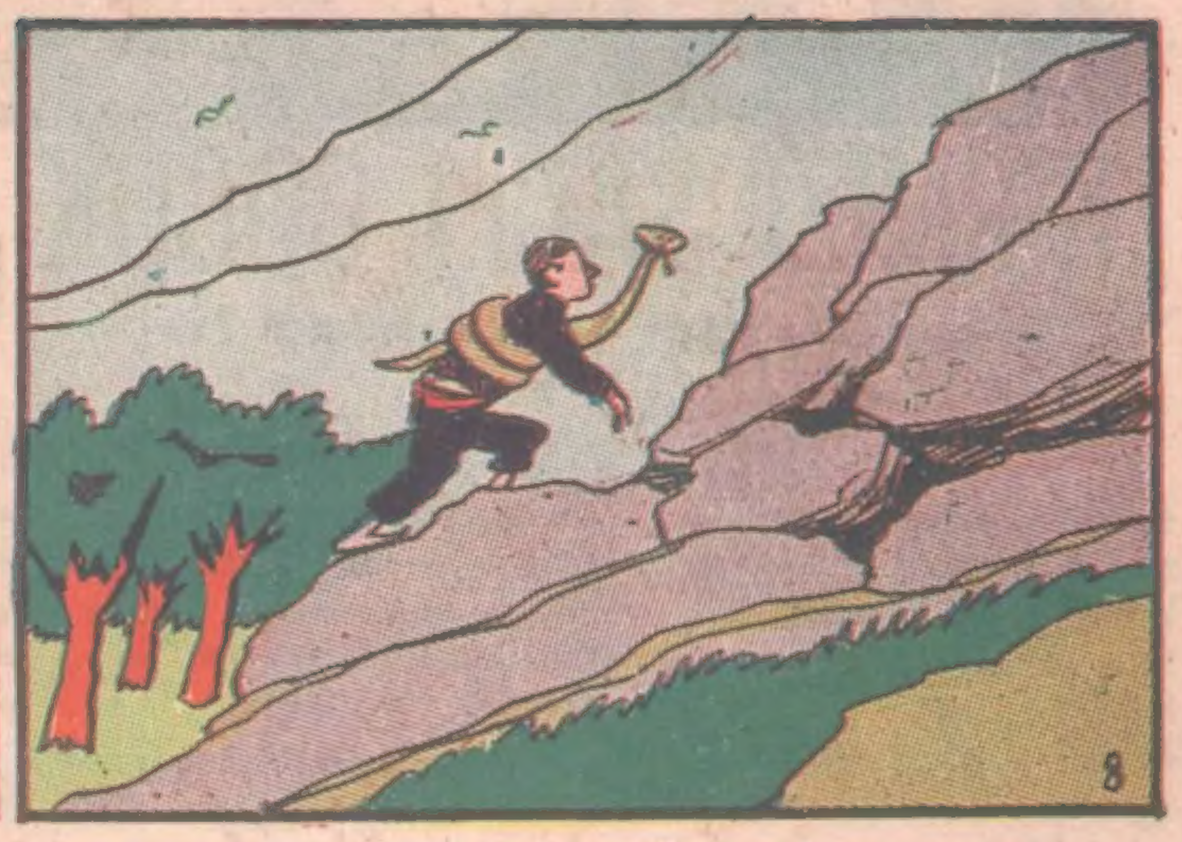

Beni babamın sarayına götür. Babam yılanların padişahıdır, sana istediğini verir» diyerek yol gösterdi.

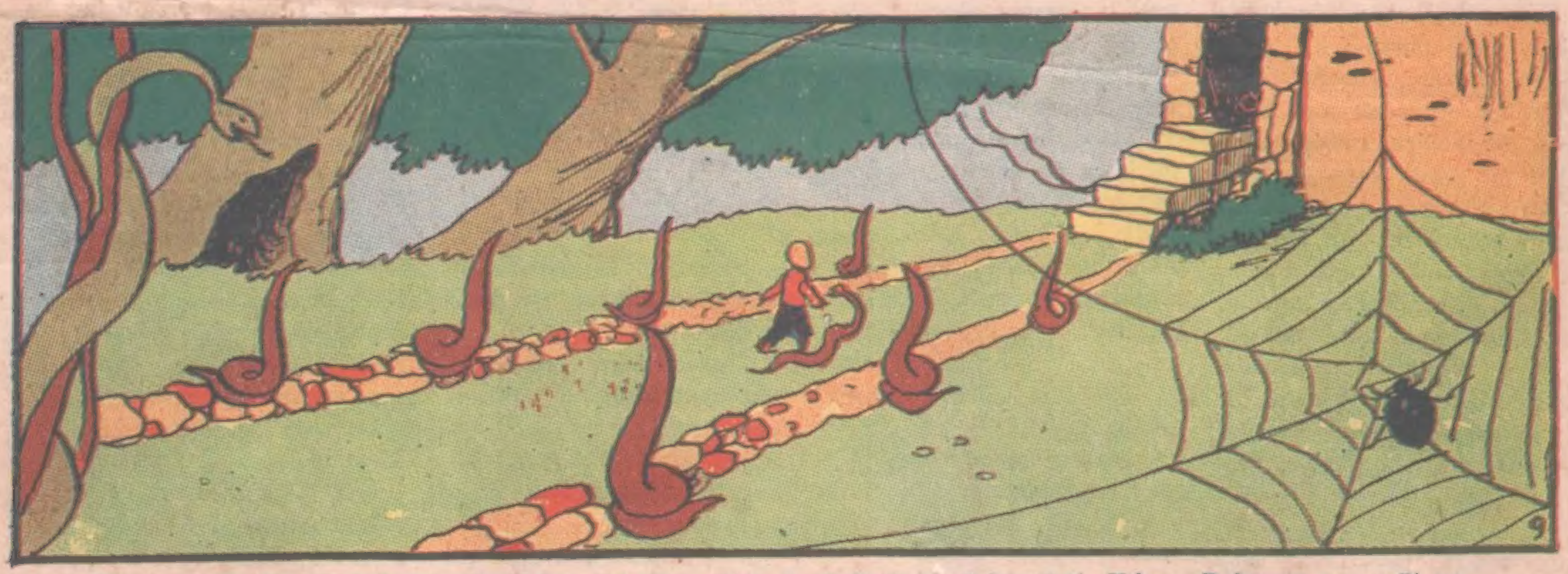

Biraz sonra saraya gelmişlerdi. Yolun iki yanı yılan heykelleriyle süslenmişti. Yılan «Babamın vereceği armağanların hiç birini kabul etme; ona, hayvanların dilini öğrenmeyi istediğini söyle !» dedi.

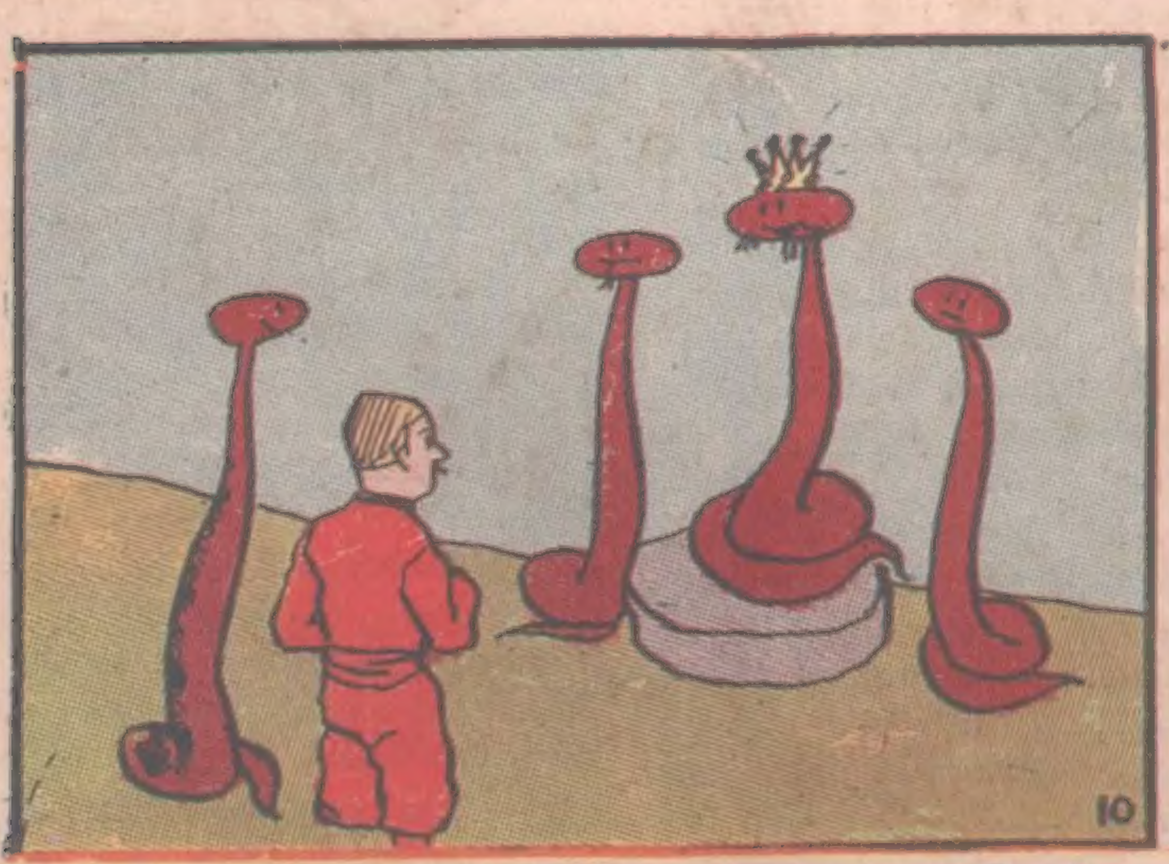

Padişah oğlunun geri gelişine çok sevinmişti. Recebe «Dile benden ne dilersin, delikanlı !» dedi.

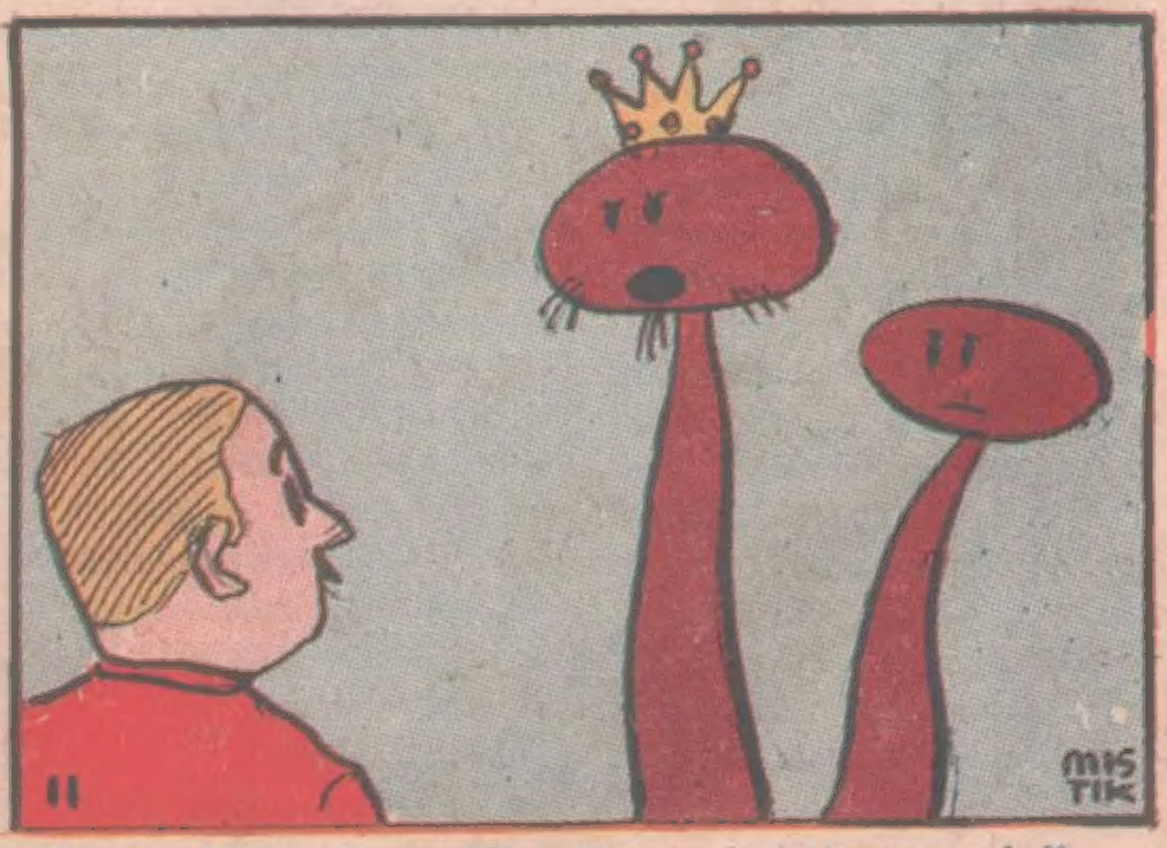

Recep «Hayvanların dilini öğrenmek istiyorum» dedi. Padişah «Bunu öğrenmek çok zordur, vaz geç».

— Devam edecek —